

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. T.,** zastoupen JUDr. Milošem Bláhou, advokátem se sídlem Zenklova 117, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2011, č. j. 22 A 4/2010 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2011, č. j. 22 A 4/2010 – 39, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) č. 18/09 ze dne 19. 11. 2009, č. j. MSK 159992/2009, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Havířov, obecního živnostenského úřadu, (dále jen „živnostenský úřad“) ze dne 26. 8. 2009, č. j. ŽÚ/2865/Šv/2009/12, kterým bylo stěžovateli pro nesplnění všeobecné podmínky provozování živnosti podle ust. § 6 odst. 1 písm. c) za použití § 58 odst. 1 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „živnostenský zákon“) zrušeno živnostenské oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona (obory činnosti „Zprostředkování obchodu a služeb, Poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných posudků a studií“).“ V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že při posouzení projednávané věci nelze vzít ohled na stěžovatelovo zpochybňování rozhodnutí soudů v jeho trestní věci, protože krajský soud je ve smyslu § 135 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. vázán pravomocným rozhodnutím trestních

soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kým. Totéž platí o posuzování předmětné věci správními orgány obou stupňů, které jsou rovněž rozhodnutími trestních soudů vázány podle ust. § 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád"). Správním orgánům, jakož i krajskému soudu ve správním soudnictví, tedy nepřísluší provádět jakoukoliv revizi pravomocných rozhodnutí trestních soudů. V souzené věci není pochyb, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen pro trestný čin porušování závazných pravidel hospodářského styku podle ust. § 127 odst. 1 trestního zákona a první podmínka stanovená v ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona je tedy splněna. Pro aplikaci citovaného ustanovení musí být prokázáno i naplnění druhé podmínky, tj. že se jedná úmyslný trestný čin, jehož skutková podstata souvisí s podnikáním. Souvislost trestného činu s podnikáním je přitom nutno vykládat s ohledem na aprobovanou činnost konkrétní podnikatelské osoby (viz nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08), přičemž musí být prokázána dostatečně konkrétně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 9. 2003, č. j. 5 A 11/2002 - 33). Podle krajského soudu neobstojí tvrzení stěžovatele, že trestný čin nespáchal v souvislosti s podnikáním, což dovozuje z toho, že Středisko Služeb Kupónové Privatizace (dále jen „SSKP"), jehož byl předsedou, nebylo obchodní společností, ale občanským sdružením, které nebylo založeno za účelem dosahování zisku. Krajský soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že již z rozhodnutí soudů v trestní věci je zřejmé, že SSKP přesto, že nebylo formálně založeno za účelem podnikání, fakticky vyvíjelo činnost podnikatelského charakteru, tj. činnost soustavnou za účelem dosahování zisku, o čemž svědčí mimo jiné i to, že své služby poskytovalo třetím osobám za úplatu. Souvislost daného trestného činu s podnikáním stěžovatele byla bezpečně prokázána již rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 11. 2008, č. j. 50 T 2/2008 – 884, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 3. 2009, č. j. 3 To 39/2009 – 984, a výpisy z živnostenského rejstříku stěžovatele a SSKP. Ze skutkové věty citovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě je zřejmé, že skutek stěžovatele, v němž byl shledán trestný čin, spočíval v rozesílání dopisů akcionářům s nabídkami na vyzvednutí a následné odkoupení akcií, popř. následnou úschovu těchto akcií včetně nabídky poradenské činnosti, která měla směřovat k jejich zhodnocení za podmínek daných všeobecnými podmínkami poskytování služeb finančního poradenství včetně smluvní odměny z dosaženého finančního zhodnocení. V zásadě se tedy jednalo o zprostředkování vyzvednutí akcií SSKP, nakládání s nimi a poskytnutí s tím související poradenské a konzultační činnosti, resp. činnosti spočívající v podnikatelském, finančním, organizačním a ekonomickém poradenství, což odpovídá předmětům činností zapsaných v živnostenském rejstříku stěžovatele i SSKP, neboť zprostředkovatelské, poradenské a konzultační činnosti stěžovatele a činnost finančních, organizačních a ekonomických poradců v rámci SSKP se věcně vzájemně překrývají. Nelze se proto ztotožnit s námitkou stěžovatele, že by mu mělo být odňato živnostenské oprávnění jen ve vztahu k činnosti spočívající v zákazu podnikání v oboru obchodování a jiného nakládání s cennými papíry, neboť tato činnost věcně úzce souvisí s předmětem podnikání (oborem činnosti) stěžovatele „Zprostředkování obchodu a služeb, Poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků." Závěrem krajský soud konstatoval, že s ohledem na povahu a způsob spáchání trestného činu stěžovatelem jako statutárního orgánu SSKP (tj. zejména uvádění klamavých údajů na úkor ostatních soutěžitelů a klientů SSKP), jeho značnému rozsahu a zejména jeho úzké věcné souvislosti s předmětem podnikání (živnosti) stěžovatele, je zřejmé, že účel omezení podle ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona není ani v rozporu s potřebností, vhodností, šetrností a

přiměřeností (s principy potřebnosti a přiměřenosti) omezení základního práva podnikat. Krajský soud proto dospěl k závěru, že trestný čin spáchaný stěžovatelem byl spáchán v souvislosti s jeho podnikáním ve smyslu ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona a stěžovatel již nesplňuje všeobecnou podmínku provozování živnosti podle ust. § 6 odst. 1 písm. c) citovaného zákona (tj. bezúhonnost) a postup správních orgánů byl správný.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že vyloučení možnosti provozovat živnost na základě toho, že byl pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody pro trestný čin spáchaný úmyslně, aniž by tento měl vztah k předmětu aprobované činnosti, představuje omezení základního práva na podnikání podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 As 69/2008. Lze-li zákonodárcem sledovaného účelu dosáhnout alternativními normativními prostředky, pak je ústavně konformní ten, jenž danou ústavně chráněnou hodnotu omezuje v míře nejmenší. Pokud se stěžovatel podle rozsudku dopustil trestného činu v oboru obchodování a jiného nakládaní s cennými papíry, pak by mohl správní orgán, aby postupoval v souladu s Listinou základních práv a svobod, zrušit stěžovateli pouze živnostenské oprávnění pro provozování živnosti v oboru obchodování a jiného nakládaní s cennými papíry, resp. živnostenské oprávnění pro provozování živnosti, které nějak souvisí s obchodováním a jiným nakládáním s cennými papíry. Při rozhodování je správní orgán povinen postupovat přednostně v souladu s normami vyšší právní síly, v daném případě v souladu s Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Pokud rozhodnutí správního orgánu (soudu) není v souladu s Listinou, je již jen z tohoto důvodu protizákonné, bez ohledu na ustanovení jakýchkoliv jiných právních předpisů. Právní závěry krajského soudu jsou v tomto nesprávné, když soud postupoval v rozporu s čl. 4 odst. 4 ve spojení s čl. 26 odst. 1 Listiny. Dovozuje-li krajský soud souvislost mezi nezákonnou činností stěžovatele prostřednictvím subjektu SSKP a předmětem jeho živnostenského oprávnění ze snad podobného předmětu činnosti, pro který mělo SSKP po určitou dobu živnostenské oprávnění a činnosti, pro který měl živnostenské oprávnění stěžovatel, pak takový postup je zcela nesprávný. Při posuzování je nutno vycházet pouze z faktického výkonu činností, které pachatel prováděl v rozporu se zákonem a není rozhodné, pro jaké činnosti měl vydáno živnostenské oprávnění. Trestným činem je určitý konkrétní faktický skutek činěný z vůle pachatele, a nikdy ne samotná skutečnost, že někdo má určité oprávnění k provozování živnosti. Opačný výklad by také neznamenal nic jiného, než že pokud by subjekt neměl vydané žádné živnostenské oprávnění, nemohl by se nikdy dopustit trestné činnosti v souvislosti s podnikáním. Z tohoto důvodu je v tomto případě třeba zkoumat vztah mezi skutečně fakticky vykonávanou nezákonnou činností subjektu SSKP a oprávněním, pro které měl stěžovatel vydán živnostenský list, a jakou činnost by tedy mohl na základě tohoto oprávnění vykonávat. Ze skutkové věty trestního rozsudku Krajského soudu v Ostravě je zřejmý skutek stěžovatele, v němž byl shledán trestný čin. Ať by se jednalo o jakoukoliv činnost, vždy by se jednalo pouze a jen o činnosti související s cennými papíry. Činnosti, pro které měl stěžovatel vydané živnostenské oprávnění, tj. „Zprostředkování obchodů a služeb, Poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků“ však vůbec nesouvisí, a podle platné legislativy ani nemohou souviset, s cennými papíry, jelikož jakékoliv činnosti ve vztahu k cenným papírům mohou nyní vykonávat pouze obchodníci s cennými papíry,

tedy i poradenství ve vztahu k cenným papírům, které v době spáchání činu stěžovatelem mohl vykonávat kdokoli. Navíc činnost obchodníka s cennými papíry a činnosti podle zákona č. 256/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. i poradenství, zprostředkování apod., není a nejsou živnosti podle živnostenského zákona. Stěžovatel tak na základě živnostenského oprávnění pro „Zprostředkování obchodů a služeb, Poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků“ nemohl vykonávat žádnou činnost obdobnou, podobnou či která by jakkoliv souvisela s činností, pro kterou se měl dopustit trestného činu prostřednictvím SSKP. Zjednodušení, které krajský soud provedl a ze kterého dovodil úzkou věcnou souvislost mezi obchodováním a jiným nakládáním s cennými papíry a „Zprostředkováním obchodů a služeb, Poradenskou a konzultační činností, zpracování odborných studií a posudků“ je tak zcela nesprávná a v rozporu se zákonem. S ohledem na výše uvedené je závěr krajského soudu, že stěžovatel přestal splňovat podmínky pro výkon živnosti „Zprostředkování obchodů a služeb, Poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků“, nesprávný. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry uvedenými v odůvodnění rozsudku krajského soudu. Bezúhonnost je jednou ze všeobecných podmínek provozování živnosti fyzickými osobami, přičemž postup správního orgánu při její ztrátě spočívá v obligatorním rušení živnostenského oprávnění ve smyslu ust. § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona. K naplnění ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona není podstatné, zda je podnikání znakem konkrétní skutkové podstaty trestného činu, ale to, zda spáchaný trestný čin má souvislost či vazbu s podnikatelskými aktivitami odsouzeného. Při výkladu neurčitého pojmu „bezúhonnost“ ve smyslu ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona ve vztahu ke konkrétnímu skutkovému stavu (pravomocnému odsouzení) je třeba vycházet také ze smyslu a účelu tohoto ustanovení. Ve složitých případech je pro posuzování bezúhonnosti fyzické osoby rovněž na místě užití výkladového argumentu reductione ad absurdum. Konkrétní souvislost protiprávního jednání stěžovatele s podnikáním spatřily správní orgány v tom, že tento spáchal trestnou činnost v souvislosti s podnikatelskou činností v oblasti obchodování a nakládání s cennými papíry, kdy z odůvodnění trestního rozsudku Krajského soudu v Ostravě vyplývá, že bylo nepochybně prokázáno, že ačkoliv sdružení bylo založeno jako dobrovolné sdružení občanů s cílem chránit zájmy drobných akcionářů podle stanov, fakticky vyvíjelo činnost podnikatelského charakteru. Stěžovatel tak měl v úmyslu vyvíjet podnikatelské aktivity pod hlavičkou tohoto sdružení, které bylo zaregistrováno jako právnická osoba s předmětem podnikání „Činnost podnikatelských, finančních, organizačních a ekonomických poradců“. Stěžovatel se dopustil nekalosoutěžního jednání v rozporu s ust. § 44 odst. 1, 2 písm. b), c) ve vazbě na § 46 odst. 1, § 47 písm. c) obch. zák. a zároveň postupoval i v rozporu s ust. § 4 odst. 2 písm. c), odst. 3 písm. a) a § 4 odst. 5 zákona č. 256/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 3. 2009 je uvedeno, že jednání sdružení bylo fakticky činností, která vykazovala charakter soustavné činnosti za účelem zisku ve smyslu ust. § 2 odst. 1 obch. zák., a tak jeho jednání na kapitálovém trhu bylo nepochybně podnikáním. Námitku stěžovatele, že nelze shledat souvislost jím spáchané trestné činnosti s podnikáním je tak nutno označit za lichou. Bezúhonnost je všeobecnou podmínkou provozování živnosti, kterou musí podnikatel splňovat po celou dobu podnikání. Při její

ztrátě je tak správní orgán povinen zrušit podnikateli všechna živnostenská oprávnění a naplnit tak smysl této všeobecné podmínky provozování živnosti, tzn. zamezit mu přístup k podnikatelské činnosti. Proto je zcela nepodstatné, zda je vyvozena souvislost trestného činu spáchaného podnikatelem např. pouze ze vztahu k jednomu živnostenskému oprávnění (či oboru činnosti), pokud jich vlastní více, či dokonce ze souvislosti s jeho podnikáním ve smyslu ust. § 2 odst. 1 obch. zák. Opačný názor by vedl k absurdnímu závěru, zahrnující do skupiny trestných činů souvisejících s podnikáním jen ty trestné aktivity, jež by byly spáchané v rámci podnikání vykonávaného na základě živnostenského oprávnění. Trestnou činnost spáchanou v souvislosti s výkonem neoprávněné podnikatelské činnosti, by ponechal bez vlivu na trestní zachovalost pro účely živnostenského podnikání. Tato stížní námitka je tedy nedůvodná, a navíc i rozporná. Na jedné straně uvádí, že je v podstatě možné omezit jeho právo na podnikání pouze v tom rozsahu, kdy jeho faktická nezákonná činnost, tzn. činnost spočívající v podnikatelském, finančním, organizačním a ekonomickém poradenství v oblasti nakládání s cennými papíry, nějak souvisí s obory činností, na které měl vydané živnostenské oprávnění (tzn. „Zprostředkování obchodů a služeb, poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků“), ale na druhou stranu toto popírá, když uvádí, že jeho nezákonná podnikatelská činnost nemůže souviset s činnostmi, na které měl vydané živnostenské oprávnění, neboť činnost nakládání s cennými papíry není živností. Posuzování podmínky bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, tedy souvislosti spáchaného trestného činu s podnikáním, je třeba rovněž vztahovat i na obecnou definici podnikání, respektive na podnikatelskou činnost osoby, jež souvisí s její trestnou činností. Proto je zcela nepodstatné, že obchodování s cennými papíry není živností ve smyslu živnostenského zákona. Správní orgány dostatečně srozumitelně odůvodnily, jak posoudily rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 11. 2008, č. j. 50 T 2/2008 - 884, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 3. 2009, č. j. 3 To 39/2009 - 984, jimiž byl stěžovatel odsouzen podle ust. § 127 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, za spáchání úmyslného trestného činu porušování závazných pravidel hospodářského styku přičemž trest mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Správní orgány také srozumitelně vyložily, jaká skutková zjištění z citovaných rozsudků učinily a které skutečnosti považují za prokázané. Přesvědčivě zdůvodnily svůj závěr, že stěžovatel ztratil bezúhonnost podle ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona, ale především v celkovém kontextu postihly z hlediska živnostenského práva, v návaznosti na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, proč je nutné jednání stěžovatele označit za jednání, které souvisí s jeho podnikatelskou činností. Krajský úřad proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 6 odst. 1 písm. c) živnostenského zákona je jednou ze všeobecných podmínek provozování živnosti fyzickými osobami bezúhonnost.

Podle ust. § 6 odst. 2 písm. b) citovaného zákona se za bezúhonného pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný

úmyslně, na který se nevztahuje ustanovení písmene a), jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, pokud se na něho nehledí, jako by nebyl odsouzen.

Podle ust. § 58 odst. 1 písm. a) citovaného zákona živnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel již nesplňuje podmínky podle § 6 odst. 1 písm. b) nebo c), ledaže v případě § 6 odst. 1 písm. b) je živnost provozována se souhlasem soudu podle § 12.

Pokud jde o cíl sledovaný zakotvením podmínky bezúhonnosti v citovaném ustanovení, tj. omezení základního práva podnikat, k tomu se již vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08 tak, že smyslem a účelem této podmínky je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena.

V daném případě je nesporné, že stěžovatel byl pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu porušování závazných pravidel hospodářského styku. Podle ust. § 127 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 3 trestního zákona se jedná o úmyslný trestný čin. Proto první podmínka stanovená v ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona je mimo jakoukoliv pochybnost splněna.

Další podmínkou, která musí být kumulativně splněna, aby nebylo možno stěžovatele považovat pro účely živnostenského zákona za bezúhonného je, že úmyslný trestný čin spáchal v souvislosti s podnikáním. Pouze v takovém případě může být stěžovateli zrušeno živnostenské oprávnění podle ust. § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona. Je proto nutno posoudit, zda spáchaný úmyslný trestný čin porušování závazných pravidel hospodářského styku souvisí s podnikáním stěžovatele. Tuto úvahu je nutno učinit právě s ohledem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti omezující základní právo podnikat.

Stěžovatel se dopustil trestného činu porušování závazných pravidel hospodářského styku tím, že jako předseda SSKP rozesílal dopisy akcionářům příslušných akciových společností s nabídkami na vyzvednutí a následné odkoupení akcií těchto společností, popř. jejich následnou úschovu včetně nabídky poradenské činnosti směřující ke zhodnocení akcií za podmínek daných všeobecnými podmínkami poskytování služeb finančního poradenství, podle kterých smluvní odměna měla činit 30 % z dosaženého finančního zhodnocení. Jak zcela správně uvedl krajský soud jednalo se tedy v podstatě o zprostředkování vyzvednutí akcií, nakládání s nimi a poskytnutí s tím související poradenské a konzultační činnosti. Není proto pochyb o tom, že zde existuje bezprostřední vztah mezi trestnou činností stěžovatele a jeho podnikáním, protože jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu trestného činu věcně úzce souvisí s předmětem činnosti zapsaným v živnostenském rejstříku stěžovatele, tj. „Zprostředkování obchodu a služeb, Poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků.“ Skutečnost, že se v případě spáchaného trestného činu jednalo o činnost související s cennými papíry je irelevantní, neboť podstatná je povaha činnosti (zprostředkování, poradenství a konzultace) a nikoliv předmět, s nímž je spojena. Namítal-li stěžovatel v kasační stížnosti, že je třeba zkoumat vztah mezi fakticky prováděnou nezákonnou činností a oprávněním, pro které měl vydán živnostenský list, resp. činností, kterou mohl na základě tohoto oprávnění

vykonávat, pak je třeba uvést, že krajský soud tak učinil, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku. Souvislost mezi podnikatelskou činností stěžovatele a spáchaným trestným činem tedy byla prokázána dostatečně konkrétně. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že byly splněny zákonné podmínky pro zrušení živnostenského oprávnění stěžovateli.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu